

a že by se jen z poslední věty: »Varuji každého, by jí — t. j. soukromé obžalobkyni — nic na můj účet na dluh nedával,« dalo souditi na hanění soukromé obžalobkyně, t. j. vinění z (určitých) opovržlivých vlastností, neměl-li původce zpráv příčiny k výstraze. Tento výklad je výronem skutkově zjišťovací činnosti nalézacího soudu, a zrušovací soud je jím vázán, nelze-li mu vytýkati nelogičnost. Tím jsou vyloučeny objektivní skutkové podstaty §§ 488, 489 a 490 tr. zák. a mohlo by jíti jen o skutkovou podstatu § 491 tr. zák. V tomto směru byl přípustný důkaz pravdy, t. j. důkaz o takových projevech a jednáních soukromé obžalobkyně, které by nasvědčovaly možnosti, že bude v budoucnu na účet svého manžela dělati dluhy. Důkaz ten se obžalovanému zdařil. Nalézací soud zjišťuje, že původcem pozastavených zpráv byl Adolf M., manžel soukromé obžalobkyně. Tím není ovšem podle obecných zásad trestního zákona a podle zjištění napadeného rozsudku vyloučeno, že obžalovaný František M., — jenž na žádost a zmocnění Adolfa M-e napsal ony zprávy i s podpisem Adolfa M-e na stroji, dal je do tisku a zaplatil náklady tisku — je spolupůvodcem zpráv a jako takový za ně spoluzodpovědný. V tom má stěžovatelka pravdu. Ale, je-li obžalovaný právě tak zodpovědný, jako by byl Adolf M., jest přiznati, že mu prospívá také vše, co vyvíňuje Adolfa M-e (§ 5 tr. zák.). Soud nalézací pak usoudil, že Adolf M. byl jako manžel soukromé obžalobkyně oprávněn uveřejniti pozastavené výstrahy, ana mu soukromá obžalobkyně hrozila děláním dluhů. Podle toho, co uvedeno, je tedy i obžalovaný prost trestné zodpovědnosti, je-li správným zmíněný předpoklad prvního soudu o Adolfu M-ovi. V té příčině se zrušovací soud přidává k soudu nalézacímu. Je zjištěno, že soukromá obžalobkyně žádala na svém manželu Adolfu M-ovi den před uveřejněním oněch výstrah 3.000 Kč na domácnost, jinak »že mu nadělá dluhů, až ho z toho bude hlava bolet«, a že Adolfu M-ovi hrozilo nebezpečí, že si soukromá žalobkyně nakoupí věci a že on je pak bude musiti zaplatiti. Adolf M. se tedy chtěl výstrahami v novinách jen uchrániti proti nepříjemným následkům toho, čím mu jeho manželka vyhrožovala (děláním dluhů na jeho jméno a na jeho účet). K tomu byl zajisté oprávněn. Adolf M. něvinil v uveřejněných zprávách soukromou obžalobkyni z nějaké opovržlivé vlastnosti, snad z náklonnosti k děláním dluhů, z děláním dluhů ze zvyku, nýbrž varoval jen jako manžel soukromé obžalobkyně každého, by jí nedával nic na dluh (na jeho účet), poněvadž on nebude za ní nic platiti. Že se výstraha týkala budoucnosti, je samozřejmé, ana soukromá obžalobkyně hrozila Adolfu M-ovi do budoucnosti. Poukaz ke společenským vrstvám, do nichž strany patří, není s to, by vylučoval oprávnění Adolfa M-e k uveřejnění výstrah, neboť nelze tvrditi, že by takové uveřejnění bylo v příslušných společenských kruzích něco neobvyklého.

Čís. 4200.

Zavinil-li si odsouzený sám, že byl jiným než k výkonu trestu příslušným soudem držen ve vazbě po tak dlouho, dokud soud pro nařízení výkonu trestu příslušný o tom nezvěděl a výkon trestu nenařídil, tím, že

musel býti za účelem výkonu trestu stíhán zatykačem, nelze mu započítati podle § 400 tr. ř. vazbu hned od jeho zadržení, jest ji však započítati od doby, kdy soud k výkonu trestu příslušný o tom zvěděl, a kdy podle řádného běhu věci učinil včasné opatření, směřující k neprodlenému výkonu trestu (dožádal jiný soud o výkon trestu).

(Rozh. ze dne 10. června 1931, Zm II 193/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu trestního v Brně ze dne 4. března 1931, jímž nebylo vyhověno žádosti odsouzeného, by mu byla do trestu započtena vazba následkem zatykače ze dne 15. listopadu 1929, vydaného za účelem výkonu trestu, byl porušen zákon v ustanovení první věty § 400 tr. ř. potud, že mu měla býti započtena vazba ode dne 19. února 1931 do 10. března 1931 12³/₄ hod. odpol. V tomto rozsahu se toto usnesení zrušuje a obdobným použitím poslední věty § 292 tr. ř. se odsouzenému započítává tato část vazby do trestu těžkého tříměsíčního žaláře, jenž mu byl rozsudkem zemského soudu trestního v Brně ze dne 19. ledna 1925 uložen pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák.

D ů v o d y:

Odsouzený byl stíhán zatykačem krajského trestního soudu v Brně z 15. listopadu 1929 za účelem odpykání trestu těžkého žaláře tří měsíců, právoplatně mu uloženého rozsudkem z 19. ledna 1925 pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák. Na tento zatykač byl 14. února 1931 o 15. hod. 15 min. zatčen v Ú. Při výslechu dne 16. února 1931 u okresního soudu v Ústí n. L., kam byl dodán do vazby, přiznal odsouzený, že má tento trest odpykati. Telegraficky žádal z Ústí n. L. hned svého obhájce v Brně, aby zařídil, by si odpykal trest tam nebo by byl převezen do Brna. Obhájce zažádal u krajského soudu trestního v Brně dne 17. února 1931 o delegaci krajského soudu v Litoměřicích k výkonu trestu. Tuto žádost a zároveň sdělení okresního soudu v Ústí n. L. o vazbě odsouzeného, jež jej došlo 18. února 1931, vyřídil krajský soud trestní v Brně dne 19. února 1931 dožádáním krajského soudu v Litoměřicích o výkon trestu, za kterýmžto účelem bylo podle konceptu onoho dožádání přiloženo i nařízení výkonu trestu, které však ve spisech nelze nalézt. Podle vyjádření ze dne 23. února 1931 souhlasilo presidium krajského soudu v Litoměřicích s výkonem trestu; k výkonu tomu však nedošlo a ze spisů není patrné, že by vůbec ke skutečnému provedení tohoto výkonu bylo zařízeno, čeho třeba, jmenovitě nezařídil krajský soud v Litoměřicích dopravení odsouzeného od okresního soudu v Ústí n. L. do Litoměřic, ač jej o to krajský soud trestní v Brně žádal. Teprve dne 7. března 1931 na žádost odsouzeného, by byl dopraven do Brna, bylo toto dopravení zařízeno, a byl nařízen výkon trestu u krajského soudu trestního v Brně. Jeho počátek se podle oznámení správy věznice tohoto soudu počítá od

10. března 1931 12³/₄ hod. odp., zřejmě až po dodání odsouzeného do této věznice. Žádost odsouzeného, by mu vazba od 14. února 1931 byla započtena do trestu, byla usnesením krajského soudu trestního v Brně ze 4. března 1931 zamítnuta, jelikož prý nemá v zákoně opory. Tímto usnesením byl porušen zákon v ustanovení první věty § 400 tr. ř. potud, že odsouzenému měla býti započtena z vazby, vytrpěné od zadržení na základě zatykače až do skutečného nastoupení trestu ta doba, o niž se nastoupení trestu zdrželo okolnostmi na vůli odsouzeného nezávislími. Že obžalovaný byl jiným než k výkonu trestu příslušným soudem držen ve vazbě po tak dlouho, dokud soud pro nařízení výkonu trestu příslušný o tom nezvěděl a výkon trestu nenařídil, zavinil si odsouzený sám tím, že musil býti za účelem výkonu trestu stihán zatykačem. Nelze proto tvrditi, že by mu vazba měla býti počítána hned od jeho zadržení, jak o to žádal. Od té doby však, kdy soud k výkonu trestu příslušný — dokonce na žádost samého odsouzeného o výkon trestu — zvěděl o tom, že odsouzený jest za účelem výkonu trestu držen ve vazbě u okresního soudu v Ústí n. L. a kdy podle řádného běhu věci učinil včasné opatření směřující k výkonu trestu tím, že dožádal o výkon trestu krajský soud v Litoměřicích, zdrželo se skutečné nastoupení trestu okolnostmi na vůli odsouzeného nezávislími; měla tudíž býti odsouzenému podle onoho místa zákona započtena při skutečném započeti výkonu trestu doba, o kterou se takto začátek výkonu trestu zdržel, tudíž ode dne 19. února 1931 jako dne, kdy podle řádného vyřízení krajský soud trestní v Brně učinil opatření směřující k neprodlenému výkonu trestu.

Čís. 4201.

Subjektivní skutková podstata podle § 99 tr. zák. vyžaduje, by pachatel použil nebezpečného vyhrožování v úmyslu, by jím vyvolal v napadeném vyšší stupeň tísnivého pocitu z nastávajícího zvláště vážného zla (uvedení ve strach a nepokoj).

(Rozh. ze dne 11. června 1931, Zm I 678/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 11. března 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák. a přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 411 tr. zák., pokud napadla odsuzující výrok pro zločin podle § 99 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v této části výroku o vině jako zmatečný, dále ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. uplatňuje, že se ke skutkové po-